

Ἄν δ' ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς σήμερον ἐπιστρέψω ἢ πέμψω ἄλλον τινὰ ἐκ τῶν συγγενῶν μου ἀντ' ἐμοῦ, θέλεις παραδώσει ἀκριβῶς εἴτε εἰς ἐμέ αὐτὸν εἴτε εἰς τὸν ἀπεσταλμένον μου τὴν ὅποιαν σήμερον σοὶ ἀναθέτω κυριαρχίαν ἂν ὄμως τῆς προθεσμίας ταύτης παρελθούσης οὐδεὶς ἐπὶ τούτῳ παρουσιασθῆ ἐκ μέρους μου, διακηρύττω ἐνταῦθα ὅτι θέλω καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μείνης οὐ ἡγεμὼν τῆς Πελοποννήσου, ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μεταβιβάσῃς τὴν ἡγεμονίαν ταύτην εἰς ὄντινα θελήσῃς ἐκ τῶν συγγενῶν σου.»

Συντάξας ἔπειτα ἐνώπιον ἀπάντων τὴν ἔγγραφον διματῆγῃ δι' ἧς ἡ τοιαύτη ἐξουσία καὶ μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους ἡ κυριαρχία τῆς Πελοποννήσου μεταβιβάζετο εἰς τὸν Βιλλαρδουῖνον, τὴν ἐνεργεῖσαι εἰς αὐτὸν ἀφ' οὗ καὶ οἱ παρεστῶτες ἅπαντες τὴν προσυπέγραψαν.

Τί δ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐμβριθῶν τούτων ἀσχολιῶν τοῦ ἐσχέπετο καὶ περὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Δοξαπατρὶ; Ἡ δυστυχὴς νεάνις, ὡς σκιά μὲν παρίστατο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὴν μνήμην του, σκιά οὐδὲν διαταράττουσα τὸ συνειδὸς του, οὐδὲ τὴν καρδίαν του συγκινοῦσα πλέον. Ἄν πρὸ τῆς ἀλώσεως τοῦ φρουρίου τῆς Ἀρκαδίας, πρὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης καθ' ἣν μόνος εἰς τὰ δάση περιήρχετο μετὰ τῆς Μαρίας, ἐφθάνεν ἢ εἰδήσεις τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του, ἤθελεν ἀρνηθῆ ἴσως τὴν πρόσκλησιν τῶν ὑπὸ τῆς ἐξουσίας του ἄτινα τὸν ἐκάλουν εἰς τὴν γῆν τῆς γεννησεῶς του. Ἄλλ' ἤδη παρήλαθε πλέον ἡ παραφορὰ ἢ τὰ ἐπιπόλαια καὶ ἐφήμερα πάθη συνοδούσα. Ἄν ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ πρὸς τὴν Μαρίαν ἔρωτός του εἶχεν ἀποφασίσαι τὴν ἐξολοθρεῖν τοῦ πατρὸς τῆς εἰς τῶν καθηκόντων του τὴν φωνὴν ὑπῆκων, καὶ διακινδυνεύων οὕτω τὴν εὐνίαν τῆς ἐλληνίδος, τί ἤθελε πράξει ἤδη ὅτε ἦτον καὶ νοῦν καὶ καρδίαν ἡσυχος; Ἄλλως τε κατὰ τὰ ἴδια αὐτοῦ κρῖνον αἰσθήματα δὲν ἐφαντάζετο τὴν σφοδρότητα τοῦ πάθους τῆς νεάνιδος ὀλίγοι μόνον, ἐσυλλογιζέτο, ἐγνωρίζον τὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις του, καὶ ἡ ὑπόληψις τῆς ἐπομένως δὲν ἦτον παντελῶς ἐκτεθειμένη. Τὸ δὲ συνειδὸς αὐτοῦ ἐπανεπαύετο εἰς ὅτι ἐπραξεν ὑπὲρ τοῦ Δοξαπατρὶ, καὶ εἰς τὴν ὅποιαν εἶχε διάθεσιν τοῦ νὰ καθιερώσῃ τῆς Μαρίας τὸν ἔρωτα διὰ τοῦ γάμου, ἂν συμβάντα ἀπροδόκητα δὲν ἤρχοντο νὰ μεταιώσωσι τοὺς σκοποὺς του.

Ἄλλ' ἡ Μαρία τοσοῦτον ἀπαθὺς δὲν ἔκρινε τὸ πρᾶγμα. Ἡ εἰδήσις τῆς ἐκ τῆς Πελοποννήσου ἀπελεύσεως τοῦ Γουλιέλμου σφοδρῶς τὴν διετάραξε. Πλὴν κατὰ πρῶτον δὲν ἔδωκεν ἐντελῆ πίστιν εἰς αὐτὴν, οὐδ' ἐδύνατο νὰ φαντασθῆ ὅτι ὑπῆρχεν ὑποχρέωσις ἀνωτέρα τῆς πρὸς αὐτὴν ὑποχρέωσις τοῦ Καμπενίτου ἢ ταλαίπωρος! ἐφαντάζετο τὸν Γουλιέλμον πάντοτε ὡς τὸν ἐβλεπεν εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὸ ἄντρον τῆς πατρίδος τῆς, καὶ φρονοῦσα ὅτι ἂν μίαν μόνην στιγμήν ἤδύνατο νὰ τὸν ἴδῃ, ὅ ἔρωτος τοῦ ἤθελεν ὑπερισχύσει: πάντοτε αἰσθήματος, καὶ τὸν περιέμενε καθ' ἑκάστην, οὐδὲν ὑποπτεύουσα ὅτι ἤθελεν ἀπέλθῃ χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ τὴν ἀποχαιρέτησῃ. Ὅπταν δ' ἐπὶ τέλους ἐγνωρίσει τὴν ἀπάτην τῆς, ὅταν πανταχόθεν ἤκουσε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Καμπενίτου, καὶ οὐδεμίαν περὶ τούτου τῆ ἔμεινε ἀμφιβολία, ἐβρίθθη εἰς ἀπελπίσιν καὶ εἰς παραφορὰν ἔξω δὲ φρενῶν μίαν πρωίαν ἐξῆλθε τοῦ καταλύματός τῆς πρὶν εἶτι ἡ Ἥως φωτίσῃ τὰς ἀκρωρίας.

Τὴν πρωίαν ἐκείνην περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὁ Γουλιέλμος συνοδευόμενος, ὑπὸ πολλῶν τῶν πρωτῶν τοῦ στραστων τοῦ του καὶ τῶν προὔχοντων τῆς Πελο-

ποννήσου, μεθ' ὧν καὶ ὁ Δοξαπατρὶς, ἐβάδιζε πρὸς τὴν παραλίαν, ὅπου τὸν περιέμενε λέμβος κομφοτάτη διὰ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν Γαλιάν, ἐφ' ἧς ἔμελλε ν' ἀπέλθῃ. Πλησιάζας εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦν ἡ λέμβος ἐλλιμενισμένη, βλέπει ἑκατὸν περίπου βήματα πρὸς ἀριστερὰ πτώμα ἀνθρώπου ὑπὸ ἀλίτων περικυκλούμενον, καὶ φαινόμενον ὡς νὰ ἐβρίθθη ἀπὸ τὰ κύματα εἰς τὴν ἄμμον ἐν καιρῷ νυκτός. Ἐδραμε πρὸς τὸ πτώμα μετὰ τῆς συνοδίας του ἄλλὰ μὲν πλῆσιάζας, εἶδε τὸ ἄψυχον πρόσωπον τῆς δυστυχούς Μαρίας, καὶ ἤκουσε τοὺς ὀδυρμούς τοῦ πατρὸς τῆς. Καλύψας τότε τοὺς ὀφθαλμούς του μετὰ τὰς δύο χεῖρας, ἐπαλινδρόμησε καὶ ἐπέβη σπεύδων τῆς λέμβου, χωρὶς οὐδένα τῶν περιεστῶτων ν' ἀποχαιρέτησῃ.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ Γαλέα παραλαβοῦσα αὐτὸν, ἤγειρε τὴν ἄγκυραν, ἀνεπέτασε τὰ ἱστία, καὶ ἀφανῆς ἐγένετο.

I. Δ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— Ἐταιρία τις τοῦ Βερολίνου ἐπρότεινε εἰς τὰς διευθύνσεις τῶν σιδηρῶν ὁδῶν τῆς Γερμανίας τὴν ἀκόλουθον ἐπιχείρησιν. Ἀναδέχεται νὰ χορηγῇ καὶ διατηρῇ εἰς καλὴν κατάστασιν ἀνεξέδως τὰ μεταξωτὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων ὄλων τῶν ἀμαξῶν ὅσαι διατρέχουσι τὰς σιδηρὰς ὁδοὺς ὄλων τῶν Γερμανικῶν ἐπιχειρημάτων κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν. Ὡς μόνον δὲ δικαίωμα ἐπιφυλλάττεται νὰ ἀλλάξῃ ἀκωλύτως τὰ παραπετάσματα ταῦτα ὅσον συνεχῶς θέλει καὶ νὰ ἔχῃ τὸ προνόμιον τῆς ἀμισθοῦ χορηγίας ταύτης, ἐξαιρετικὸν ἐπὶ πενήκοντα ἔτη.

Τὸ συνάλλαγμα τοῦτο θέλει φανῆ παραδόξον ἀναμφιδόλως ἐκ πρώτης ὄψεως, καὶ τὸ ἀπαιτούμενον ὑπὸ τῆς ἐταιρίας πλεονέκτημα θέλει κριθῆ ἐπιβάρυνσις νέα. Ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτω, διότι ἐπὶ τῶν παραπετασμάτων αὐτῶν ἡ ἐταιρία θέλει τυπώνει ἀγγελίας, ὥστε τὸ νέον τοῦτο εἶδος τῆς ἐφημερίδος ἀποβαῖνον ἀναγκαιῶς τὸ δημοτικώτατον πάντων ἐν Γερμανίᾳ, θέλει ἀποφέρει εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν καταχωρήσεων κέρδος ἀσυγκρίτως ἀνώτερον τῆς δαπάνης τῆς, διὰ τὴν ἀμισθον προμήθειαν τοῦ ὑφάσματος.

— Κατὰ διαταγὴν τῶν Ἀγγλικῶν βουλῶν ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως κατάλογος τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ (χωρὶς τῆς Σκωτίας καὶ τῆς Ἰρλάνδας) ὑπαρχόντων παραφρόνων καὶ ἐνεῶν. Κατὰ τὴν πρώτην Ἰανουαρίου 1847 ὑπῆρχον παράφρονες μὲν 10,429, ἐνεοὶ δὲ 18,665.

— Ἐν Ἐρετρίας, ὅπου συνοικιοῦνται ὡς γνωστὸν, οἱ Ψαριανοί, ἀνεκαλύφθη ἀρχαῖον Μωσαϊκὸν πολλῆς ἀξίας. Ὁ Κ. Ἀνδρέας Ν. Κοτσιᾶς ἀνασκάπτων εἰς τὸ πεδὸν του, διὰ νὰ σχηματίσῃ κλίνθους, εὗρεν ἐπὶ δὸν τετράγωνον, καὶ εἰς τὸ κέντρον τοῦ τετραγῶν αὐτοῦ ἐσχηματισμένον τὸν Δίονυσον καθήμενον ἐπὶ μιᾶς παρδάλεως. Τὸ Μωσαϊκὸν τοῦτο ἀρίστης κατασκευῆς δὲν ὑπέστη οὐδεμίαν φθορὰν. Ἐλπίζομεν εἶναι ἴσως, νὰ εὑρεθῶσι διὰ τῶν γινομένων περὶ αὐτοῦ μερικῶν ἀνασκαφῶν καὶ ἄλλαι ἀρχαιότητες.